Пише: Александар Дикић
петак, 11 фебруар 2011 15:49

Бројеви су у Србији постали ствар од изузетног значаја. Да бисте ушли у свет српске политике није потребно да знате сва слова, нити све падеже, и правопис може да Вам буде енигма, али сабирање и вредност бројева, то је обавезна ставка на пријемном испиту. Један број има много већу вредност од оне номиналне, он је ноћна мора за једне, недосањани сан за друге, спас од свих зала, опрост од свих грехова, а да би се до тог броја дошло обично се не бирају средства. То није број 3, иако Срби знају за Свето Тројство или црне тројке. Није ни 7, иако Србија изгледа као да је иза седам гора и иза седам мора. Није ни свети број 12. Тражени број је - 126! Наравно, тај број је добитна комбинација која Вам отвара врата Србије, тим бројем добијате кључеве овог бајковитог царства и крваве инсигније власти.

Како сада ствари стоје на политичкој шаховској табли? Ко је ближи том броју, том светом гралу српске политичке сцене? У српској политици нема стратегије, и тактике је у мањку, рокаде су додуше честе, топове смо одавно, хвала Богу, изгубили, политику воде само пијуни јер је њих увек на претек. Да, и фигуре су црне и беле! Непомирљиве. Једни су злочинци, ратни хушкачи, пијани четници, хулигани… Други су издајници, криминалци, страни плаћеници, НАТО пешадија, пучисти… Стање ствари, шаховским језиком речено, пат позиција.

Од оснивања СНС-а постало је јасно да ће доћи до биполаризације политичке сцене. После две године обриси су постали видљивији, контуре које су се назирале у то магловито и преткризно време сада су јаснији и иако је очигледна хетерогеност оба пола, разлика је сваким даном све већа. На „жутом“ полу слика и никад није била хомонимна. Већ 20 година. Циљ је био исти, противник такође, али се друштво мењало. ДЕПОС 1, ДЕПОС 2, Коалиција Заједно, Савез за промене, ДОС, ЗЕС.

Други пол је годинама после 5.октобра био празан. ДОС је владао без опозиције, он је сам створио своју опозицију одласком ДСС-а и Коштунице. Било је потребно неколико година да би се створила права опозиција кроз СРС-политичку заоставштину Војислава Шешеља. А када је Томислав Николић схватио да са изолованим капетаном Немом никада неће доћи на власт, својим несумњивим талентом без већих политичких последица (што је преседан у Србији) формирао сопствену странку и супротни пол

обојио у напредњачке боје.

Последња истраживања јавног мњења показају да ДС и СНС представљају више од две трећине гласачки активног становништва. Али, проблем је што ни једна ни друга странка не прелазе 40%, а далеко су од тога да ће после наредних избора моћи саме да формирају власт.

Већ 17 година Србијом владају коалиције, како предизборне тако и постизборне (1993-1997. СПС-ЈУЛ-НС, 1997-2000. СПС-ЈУЛ-СРС, 2000-2004. ДОС, 2004-2007 ДСС-НС-Г17, 2007-2008. ДС-ДСС, 2008-2011. ДС-Г17-СПС). Тако ће бити и после следећих избора. Зато се поставља питање-ко има већи коалициони капацитет у овом тренутку, ДС или СНС? Тренутно јаче фигуре су у рукама ДС.

Уз то, СНС у изборну трку даје фигуру форе - јер се одриче сарадње са ДСС-ом, а знајући аутистичност ове странке,чак иако им се буде нудила улога пресудног таса на ваги, Коштуница ће тешко прихватити да буде Николићев СПС. Фигуре ДС-а су јаче и лојалније, питање је само како ће се распоредити странке које ће прећи цензус СПС и ЛДП и чија ће подршка бити довољна за натполовичну већину у Скупштини или ће, пак, бити потребна подршка обе странке што ЛДП умерених и све чешће позитивним изјавама о Дачићу и СПС-у припрема као постизборну могућност.

Кампања ДС-а биће као и свака кампања владајуће странке. Она ће се наслањати на ставове и циљеве са победничке председничке кампање из 2008. која им је донела 2 300 000 гласова и покусаће да затраже поверење за континуитет евро-интеграција, борбе против организованог криминала и дипломатске борбе за Косово и Метохију.

Кампања СНС биће много разноврснија и занимљивија, али, чини се, да ће највише личити на кампању опозиције из децембра 2003. где су и ДСС и СРС власт рушили аферама и покличима држ’те лопова! Њихов напад неће бити усмерен на евро-интеграције јер власт то може анулирати потписивањем ССП-а, одговарањем на упитник европске Комисије, подношењем кандидатуре за чланство у ЕУ.

Такође, скидајући радикалске окове и Николић и Вучић политички су себе обавезали на приближавање ЕУ, ублажавајући гутање „жабе“ одржавањем јаких веза са Русијом и

Кином. Тиме задовољавају и амбасадоре, за које кажу да дају завршну лиценцу за владање Србијом, и гласачко тело које делом сматра да је извор њиховог незадовољства управо ЕУ. И ту је слабост СНС-а, та прикривена шизофренија која им тренутно даје овакав политички рејтинг. Пут преме ЕУ заслађује се везама са Русијом, хапшење Младића анестезира се тиме да га ни ова власт није ухапсила, а оба ова тешка задатка биће у кампањи обавијена заглушујућим оптужбама о корупцији, пљачкама, отпуштањима, штрајковима…

Жеља гласача остала је иста - правна држава, социјална правда, виши животни стандард. Проблем је што им се не нуди алтернативни политички модел који би им то омогућио. Јер, ако ће политички приоритети остати евро-интеграције, преговори са Приштином, поштовање међународних обавеза, сарадња са Хагом, а појачати борбу против корупције тиме што ће „пасти“ пар политичара из власти, за то не требају избори, нити треба подгревати страсти у апатичном и безвољном бирачком телу. За то је довољна реконструкција владе или казњавање „мангупа из својих редова“ што би највећа владајућа странка могла сама да уради без већих последица по свој рејтинг. Јер, када би и дошло до победе СНС-а, та победа са постизборном коалицијом биће тесна. Плус, ова власт оставља тројанског коња следећем победнику: власници освојених мандата постају народни посланици.

Ако Николић скрене са било ког курса (ЕУ, Хаг, Косово и Метохија…) или се превише замери тајкунима, није немогуће да се демократска опозиција на власт врати куповином Николићевих нелојалних посланика правдајући то како се не сме дозволити враћање у деведесете. Тешко је под демократијом водити ову земљу, али је демократе тешко и наследити!